

Sisällys

LUKU 1	Alas kaninkoloon	7
LUKU 2	Kyynellammikko	17
LUKU 3	Äänestysralli ja pitkä tarina	27
LUKU 4	Kani järjestää vilinää	37
LUKU 5	Toukan neuvot	49
LUKU 6	Possua pippurilla	60
LUKU 7	Hullut teekutsut	73
LUKU 8	Kuningattaren krokettikenttä	85
LUKU 9	Valekilpikonnän tarina	97
LUKU 10	Hummerikatrilli	110
LUKU 11	Kuka varasti tortut?	122
LUKU 12	Liisan todistajanlausunto	132

LUKU 1

Alas kaninkoloon

Liisa ei olisi jaksanut enää ollenkaan istua siskonsa vieressä joen törmällä ilman mitään tekemistä. Ker-
ran tai pari hän oli vilkaissut kirjaan jota sisko luki,
mutta siinä ei ollut kuvia eikä keskusteluja, »ja mitä
iloa on kirjasta», Liisa tuumi, »jossa ei ole kuvia eikä
keskusteluja?»

Hän olikin alkanut miettiä mielessään (sikäli kuin
pystyi mitään miettimään, koska päivä oli kuuma ja
hän tunsi olonsa hyvin raukeaksi ja tahmeaksi), olisi-
ko päivänkakkaraseppeleen tekeminen niin hauskaa,
että kannattaisi nousta ylös poimimaan päivänkakka-
roita, kun yhtäkkiä hänen vierestään juoksi valkoinen,
vaaleanpunasilmäinen kani.

Siinä ei ollut mitään *kovin* merkillistä, eikä Liisa si-
täkään *kovin* paljon kummastellut, kun kuuli kanin sa-
novan itsekseen: »Voi voi! Voi voi! Minä myöhästyn!»
(kun hän mietti asiaa jälkikäteen, hän hoksasi että
sen olisi pitänyt ihmetyttää häntä, mutta silloin se oli
tuntunut aivan luonnolliselta); mutta kun kani sitten
veti liivinsä taskusta kellon, katsoi sitä ja kiirehti eteen-
päin, Liisa pomppasi pystyyn, sillä hänen mieleensä
välähti ettei hän ollut koskaan ennen nähnyt kanilla
liivintaskua, ei liioin kelloa liivintaskusta otettavaksi,
ja uteliaisuudesta kihisten hän juoksi niityn poikki ka-
nin perässä ja ehti onneksi juuri nähdä, kun se pujahti
pensasaidan alle isoon kaninkoloon.

Ja saman tien meni Liisa perään, ajattelematta lain-
kaan miten ihmeessä hän pääsisi sieltä pois.

Kaninkolo jatkui jonkin matkaa eteenpäin kuin
tunneli, ja sitten tuli äkkipudotus, niin äkkinäinen et-
tei Liisa ehtinyt edes ajatella pysähtymistä ennen kuin
huomasi putoavansa hyvin syvään kuiluun.

Joko kuilu oli hyvin syvä, tai sitten hän putosi hy-
vin hitaasti, sillä hän ehti pudotessaan katsella kaikes-
sa rauhassa ympärilleen ja pohtia, mitä seuraavaksi ta-
pahtuisi. Ensin hän tähyili alaspäin nähdäkseen mitä
oli edessä, mutta siellä oli liian pimeää; sitten hän kat-

seli kuilun seinämiä ja huomasi, että ne olivat täynnä kaappeja ja kirjahyllyjä, ja siellä täällä hän näki koukuihin ripustettuja karttoja ja tauluja. Yhdeltä hyllyltä hän otti ohi mennessään purkin; siinä luki APPELSIINI-MARMELADIA, mutta hänen suureksi pettymyksekseen purkki oli tyhjä. Hän ei halunnut pudottaa purkkia alas, jottei olisi vahingossa tappanut ketään, mutta sai sen työnnettyä yhteen kaappiin ohi pudotessaan.

»No», Liisa tuumi, »tällaisen pudotuksen jälkeen ei enää haittaa, vaikka kierisin portaita alas! Kyllä kotona ihmetellään, miten minusta on tullut näin peloton! Minäpä en enää päästäisi pihaustakaan, vaikka puতোaisin talon katolta!» (Mikä hyvin luultavasti pitikin paikkansa.)

Alas, alas, alas. Eikö pudotus *koskaan* loppuisi? »Montakohan kilometriä minä olen tähän mennessä pudonnut?» hän sanoi ääneen. »Alan varmaan kohta olla lähellä maapallon keskipistettä. Miten se olikaan: sinne on yli kuusituhatta kilometriä alaspäin, luulisin» – (Liisa oli näet oppinut monia tämäntapaisia juttuja koulutunneilla, ja vaikka tämä ei ollut *erityisen* hyvä tilaisuus leuhkia tiedoillaan, koska ei ollut ketään kuulemassa, oli kuitenkin hyvää harjoitusta sanoa ääneen mitä tiesi) – »niin, sen verran sinne on suunnilleen

matkaa – mutta millekähän leveyspiirille tai pituuspiirille olen päätynyt?» (Liisalla ei ollut aavistustakaan siitä, mikä oli pituuspiiri, tai sen puoleen leveyspiirikään, mutta hänestä ne olivat mukavia ja hienon kuuloisia sanoja.)

Kohta hän jatkoi: »Mitä jos putoankin maapallosta *läpi*! Miten hassulta tuntuukaan tupsahtaa keskele ihmisiä, jotka kulkevat pää alaspäin! Antipatioita, muistaakseni» – (tällä kertaa hänestä oli hyvä, ettei ketään ollut kuulolla, koska se ei kuulostanut ollenkaan oikealta sanalta) – »mutta minun on kyllä kysyttävä heiltä, mikä sen maan nimi on. Anteeksi täti, mutta onko tämä Uusi-Seelanti vai Australia?» (Ja hän yritti niiata samalla – *niiata* ilmalennon aikana, kuvittele! Osaisitko sinä?) »Ja miten tietämättömänä pikku tyttönä se täti minua pitäisi! Ei, ei sitä pitäisi mennä kysymään, ehkä se lukisi jossain.»

Alas, alas, alas. Ei ollut mitään muuta tekemistä, ja niin Liisa alkoi pian taas puhella itsekseen. »Dinalle tulee varmaan illalla kova ikävä minua!» (Dina oli kissa.) »Toivottavasti muut muistavat laittaa sille maitolautasen iltaruoaan aikaan. Dina-kulta! Kunpa olisit täällä! Ilmassa ei ikävä kyllä ole hiiriä, mutta saattaisit saada kiinni lepakon, ja sehän on vähän niin kuin

hiiri. Mutta söisiköhän kissa lepakon?» Nyt Liisaa alkoi nukuttaa kovasti, ja hän jatkoi itsekseen raukeasti: »Söisikö kissa lepakon? Söisikö kissa lepakon?» ja joskus »Söisikö lepakko kissan?» Oli nimittäin sama, kummin päin sitä kysyi, kun hän ei tiennyt vastausta kumpaankaan kysymykseen. Hänestä tuntui että hän oli torkahtamassa ja oli alkanut juuri nähdä unta, jossa hän kulki Dinan kanssa käsi kädessä ja kysyi siltä aivan vakavissaan: »Kuulehan, Dina, kerro totuus: oletko koskaan syönyt lepakkoa?» kun yhtäkkiä – tömpsis! – hän tömähti risu- ja lehtikasaan, ja siihen pudotus päättyi.

Liisaan ei sattunut ollenkaan, ja hän hyppäsi hetkessä jaloilleen. Hän katsahti ylöspäin, mutta siellä oli pilkkopimeää; hänen edessään oli kuitenkin pitkä käytävä, ja siellä näkyi edelleen valkoinen kani rientämässä pois päin. Ei ollut hetkeäkään hukattavana: Liisa lähti perään kuin tuulispää ja ehti juuri kuulla, miten kani sanoi mutkasta kääntyessään: »Voi korvat ja viikset sentään, kylläpä kello on jo paljon!» Liisa kääntyi mutkasta aivan kanin kannoilla, mutta sitä ei näkynyt enää missään, ja Liisa huomasi tulleensa pitkänomaiseen, matalaan saliin, jota valaisi rivi katosta roikkuvia lamppuja.